

РЕШЕНИЕ

№ 127

гр. Търговище, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА СТ. ПЕТРОВА**

при участието на секретаря **ЖОРЖЕТА СТ. ХРИСТОВА**
в присъствието на прокурора **В. Анг. В.**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА СТ. ПЕТРОВА** Гражданско дело № 20233500100085 по описа за 2023 година

Иск с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във вр. с чл. 3 от Конвенция за защита правата на човека и основните свободи.

Ищецът твърди в исковата си молба, че търпи наложено наказание в затвора в гр. Ловеч. Ответникът със свое определение от 14.06.2022 година, постановено по ЧНД № 191/22 по описа на ОС – Шумен, е оставил без уважение молбата му за групиране на изтърпени периоди от наложени различни наказания и е определен „специален“ режим на наложеното наказание „Доживотен затвор без право на замяна“. В периода 15.06.2015 година до 05.12.2017 година е търпял едновременно наказание „лишаване от свобода“ при определен строг режим по влязла в сила присъда и мярка за неотклонение „задържане под страна“, наложена му по друго наказателно производство. С Решение № 493 от 15.06.2015 година, е влязла в сила присъдата, с която на ищеца е наложено общо наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 години, с определен режим на изтърпяване на наказанието „строг“. Паралелно с това по отношение на него е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, по друго наказателно

производство. На 05.12.2017 година е влязла в сила присъдата, по обвинението за престъпление по чл.116 от НК и по което му е била наложена мярката за неотклонение „задържане под стража“. Поради наложената мярка за неотклонение в периода 15.06.2015 година до 05.12.2017 година е търпял присъдата си в постоянно заключени помещения, без право на участие в колективни мероприятия. Отказвайки да групира определени периоди от изтърпени наказания, с цитираното определение, ответникът го е подложил на нечовешко и унижително отношение, което е нарушение на чл.3 от Конвенцията. В резултат е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в психически терзания и физически неудобства, преживени отрицателни емоции, неуважение към личното му достойнство. Твърди, че вредите, които е търпял за процесния период са в пряка причинно-следствена връзка с отказа на ответника. Поради горното моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 180 000 лв., ведно със законната лихва от 15.06.2015 година.

С отговора си, ответникът оспорва допустимостта на иска, като по същество счита, че е неоснователен. Претенцията се основава на вреди, за които отговорност, ако са настъпили носи друг орган на държавната власт, но не и ответника. Претендират се вреди от паралелно изтърпяване на влязла в сила присъда с наказание 8 години „лишаване от свобода“ и мярка за неотклонение „задържане под стража“, в следствие на което, ищецът е поставен в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ или „задържането под стража“, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветрение, осветление и др., Тези нарушения попадат в обхвата на чл. 3 от ЗИНЗС. Съгласно разпоредбата на чл.285, ал.2 от ЗИНЗС искът се предявява пред административния съд по мястото на увреждането или по настоящия адрес на увредения срещу органите по чл.284, ал.1 от ЗИНЗС, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. Поради горното се твърди, че Окръжен съд – Шумен не се явява специализиран орган по изпълнение на наказанието на лишения от свобода Г. В. В.. Такъв орган, съгласно чл.41 от ЗИНЗС е конкретния затвор, в който през посочения в исковата молба период - от 15.06.2015 г. до 05.12.2017 г. ищецът е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ или мярка за неотклонение „задържане под стража“. Окръжен съд – Шумен не е пасивнолегитимиран в настоящото

производство, съответно искът против него е недопустим.

По основателността на иска се излагат следните доводи: на първо място се позовават на изтекла давност по отношение на правото на иск на ищеца, с оглед на това, че се претендират вреди за периода 15.06.2015 г. до 05.12.2017 г. Исковата молба е предявена на 27.03.2023 година, изтекъл е пет годишния период, в който ищецът е можел да упражни правото си на иск.

На следващо място се твърди, че ищецът е бил подсъдим по образувано НОХД № 303/11 г. по описа на Окръжен съд – Шумен. Бил е обвинен за множество престъпления, извършени в условията на продължавано престъпление. По това производство ищецът е имал наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“. С присъда № 29/20.12.2012 г. Г. В. В. е признат за виновен за: деяние по чл.116, ал.1, т.6, предл.1-во, т.7, т.9 и т.10, във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.3 и ал.4 от НК, като му е наложено наказание „доживотен затвор без замяна“; -за деяние по чл.116, ал.1, т.6, предл.1-во, т.7, т.9 и т.10 във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.3 от НК, като му е наложено наказание „доживотен затвор без замяна“; -за деяние по чл. 131, ал. 1, т.8 и т. 10, във вр. с чл. 130, ал. 1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на 3 години ; -за деяние по чл. 131, ал. 1, т. 10, във вр. с чл. 129, ал. 1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на 4 години; -за деяние по чл.339, ал.1 от НК като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на 4 години; -за деяние по чл.252, ал.2, предл.1 и 2 от НК, във вр. с ал.1 от НК, във вр. с чл.26, ал.1 от НК като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на 8 години, глоба в размер на 8000 лв. и конфискация на част от имуществото. На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия Г. В. е определено едно общо наказание до размера на най-голямото от тях , а именно „доживотен затвор без замяна“, което следва да се изтърпи при първоначален специален режим на изтърпяване на наказанието в затвор от закрит тип.

За деянията по чл.131, ал.1, т.8 и т.10, във вр. с чл.130, ал.1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл. 131, ал. 1, т. 10, във вр. с чл. 129, ал.1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл.339, ал.1 от НК; по чл.252, ал.2, предл.1 и 2 от НК, във вр. с ал.1 от НК, във вр. с чл.26, ал.1 от НК присъдата е влязла в сила на 15.06.2015 г. По отношение на тях с Определение № 295 от 17.07.2015 г., постановено по

ЧНД № 289/15 г. по описа на ОС – Шумен е определено общо наказание, до размера на най-тежкото от тях 8 години „лишаване от свобода“.

По отношение на деянията по чл. 116, ал.1, т.6, предл. 1 -во, т.7, т.9 и т. 10, във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.3 и ал.4 от НК и по чл.116, ал.1, т.6, предл. 1-во, т.7, т.9 и т. 10, във вр. с чл. 115, във вр. с чл.20, ал.3 от НК присъдата е влязла в сила на 01.12.2017 г. След влизане в сила на присъдата и в тази и част, определение № 30 от 23.01.2018 г., по ЧНД № 430/2017 г. по описа на ОС – Шумен е определено едно общо наказание на осъдения Г.В. измежду наказанията, наложени по НОХД № 30/09 г. по описа на РС- В.Търново и наказанията по НОХД № 303/11 г. по описа на ШОС, до размера на най-тежкото „доживотен затвор без замяна“. Със същото определение, на основание чл.25, ал.2 от НК е зачетено изтърпяното от осъдения В. наказание, считано от 21.10.2010 г. За процесния период е била постановена присъда и е било наложено наказание за всяко едно от деянията, „доживотен затвор без право на замяна“. Времето през което ищецът е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“ и изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ на основание чл.25, ал.2 от НК е било зачетено с определение от 23.01.2018 г., по ЧНД № 430/2017 г. и му е определено общо наказание измежду наказанията, наложени по НОХД № 30/09 г. по описа на РС – В.Търново и наказанията по НОХД № 303/11 г. по описа на ОС – Шумен, до размера на най-тежкото „доживотен затвор без замяна“. Поради горното е било недопустимо отново да се групират втори път изтърпените части от присъдата и от мярката за неотклонение „задържане под стража“ и е постановен отказ за това. Поради горното се излага становище, че с атакуваното определение ответникът не е нарушил чл. 3 от Конвенцията и не е подложил ищеца на унизително или нечовешко отношение. Поради това моли предявените иски да бъдат отхвърлени.

Представителят на Окръжна прокуратура – Търговище, счита че предявеният иск за неоснователен. Правилно ответникът с атакуваното определение е отказал групиране на изтърпени наказания, доколкото такова вече е било направено с предходен акт на съда. Няма основания втори път да се извършва такова групиране. От друга страна се твърди, че с оглед на обвиненията за които ищецът е бил подсъдим, той е следвало да бъде държан в постоянно заключено помещение, без право да участва в колективни

мероприятия, съгласно чл. 248, ал. 1 от ЗИНЗС. В посочения от него период е бил подсъдим именно за престъпление, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ над 15 години. С оглед на това не е имало възможност да бъде поставен на „строг режим“, който е по-лек. Освен горното в процесния период ищецът е бил подсъдим с наложено наказание „доживотен затвор без право на замяна“, като присъдата не е била влязла в законна сила. Съгласно чл.246, ал.4 от ЗИНЗС, такива лица се държат в постоянно заключени помещения. Така или иначе, за ищеца в този период не е съществувала законова възможност да участва в колективни мероприятия и е следвало да търпи тези ограничения. Поради горното се твърди, че не е претърпял вредите, които твърди, в следствие на постановления отказ от страна на ответника.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното:

Безспорно е по делото, че ищецът изтърпява наказание „доживотен затвор без право на замяна“. Наказанието му е наложено с влязла в сила присъда № 29 от 20.12.2012 година, постановено по НОХД № 303/11 по описа на ОС – Шумен. Наказанието се търпи от ищеца в затвора в гр.Ловеч.

От приложените с отговора на ответника писмени доказателства-обвинителен акт на ОП – Шумен, присъда № 29 от 20.12.2012 година, постановено по НОХД № 303/11 по описа на ОС – Шумен, присъда № 1 от 27.02.2014 година, постановена по ВНОХД № 194/13 по описа на АС – Варна, решение № 493 от 15.06.2015 година, постановено по НД № 1559/14 на ВКС и решение № 234 от 01.12.2019 година, постановено по НД № 407/17 година на ВКС, се установяват следните факти: На ищеца са били повдигнати обвинения за извършени от него престъпления по чл.116, ал.1, т.6, предл.1-во, т.7, т.9 и т.10, във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.3 и ал.4 от НК; по чл.116, ал.1, т.6, предл.1-во, т.7, т.9 и т.10 във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл. 131, ал. 1, т.8 и т. 10, във вр. с чл. 130, ал. 1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл. 131, ал. 1, т. 10, във вр. с чл. 129, ал. 1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл.339, ал.1 от НК; по чл.252, ал.2, предл.1 и 2 от НК, във вр. с ал.1 от НК, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, както и за престъпление по чл.330, ал. 3 във вр. с ал. 2, т. 2 и 4, във вр. с ал.1, във вр. с чл. 20, ал.3 от НК.

С присъдата, постановено по НОХД № 303/11 по описа на ОС – Шумен,

ищецът е бил признат за виновен по повдигнатите обвинения за престъпления по чл.116, ал.1, т.6, предл.1-во, т.7, т.9 и т.10, във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.3 и ал.4 от НК; по чл.116, ал.1, т.6, предл.1-во, т.7, т.9 и т.10 във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл. 131, ал. 1, т.8 и т. 10, във вр. с чл. 130, ал. 1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл. 131, ал. 1, т. 10, във вр. с чл. 129, ал. 1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл.339, ал.1 от НК; по чл.252, ал.2, предл.1 и 2 от НК, във вр. с ал.1 от НК, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, като за всяко от тях са му наложени съответните наказания. На основание чл.23, ал.1 от НК му е определено общо наказание, най-тежкото от тях „доживотен затвор без право на замяна“. Със същата присъда е бил признат за невиновен по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл.330, ал. 3 във вр. с ал. 2, т. 2 и 4, във вр. с ал.1, във вр. с чл. 20, ал.3 от НК и е бил оправдан. Присъдата е била проверена по реда на инстанционния контрол, при което по отношение на престъпленията по чл.131, ал.1, т.8 и т.10, във вр. с чл.130, ал.1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл. 131, ал. 1, т. 10, във вр. с чл. 129, ал.1, във вр. с чл.20, ал.3 от НК; по чл.339, ал.1 от НК; по чл.252, ал.2, предл.1 и 2 от НК, във вр. с ал.1 от НК, във вр. с чл.26, ал.1 от НК присъдата е влязла в сила на 15.06.2015 г., по силата на решение № 493 от 15.06.2015 г., постановено по НД № 1559/14 по описа на ВКС.

С определение от 23.01.2018 г., по ЧНД № 430/2017 г. по описа на ОС – Шумен е определено едно общо наказание на ищеца измежду наказанията, наложени по НОХД № 30/09 г. по описа на РС – В.Търново и наказанията по НОХД № 303/11 г. по описа на ОС – Шумен, до размера на най-тежкото „доживотен затвор без замяна“. Със същото определение, на основание чл.25, ал.2 от НК е зачетено изтърпяното от осъдения В. наказание, считано от 21.10.2010 г.

За престъпленията по чл. 116, ал.1, т.6, предл. 1 -во, т.7, т.9 и т. 10, във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.3 и ал.4 от НК и по чл.116, ал.1, т.6, предл. 1-во, т.7, т.9 и т. 10, във вр. с чл. 115, във вр. с чл.20, ал.3 от НК присъда № 29 от 20.12.2012 година е влязла в сила на 01.12.2017 г., въз основа на решение № 234 от 01.12.2017 година, постановено по НД № 407/17 година по описа на ВКС.

По време на това производство ищецът е бил с постановена мярка за неотклонение „задържане под стража“, от 21.10.2010 година.

След като присъдата е влязла в сила и в останалата и част, по молба на ищеца е било образувано ЧНД № 191/22 по описа на ОС – Шумен, с искане да бъдат групирани изтърпени периоди от наложени различни наказания. С определение от 14.06.2022 година искането му е било отхвърлено, като основният мотив на съда е, че са били групирани с предходен акт на съда. Именно с това определение, ищецът твърди, че ответникът е нарушил европейското законодателство, в частност чл. 3 от Конвенцията, допускайки паралелно да изтърпява наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 години, с определен режим на изтърпяване на наказанието „строг“ и мярка за неотклонение „задържане под стража“, в резултат на което е бил подложен на нечовешко и унижително отношение. Така е търпял ограничения, като невъзможност да участва в организирани в затвора мероприятия, да полага труд. Твърденията му са че в периода 15.06.2015 г. до 05.12.2017 г. е търпял психически терзания и физически неудобства, преживени отрицателни емоции, неуважение към личното му достойнство.

Анализът на доказателствата и установените въз основа на тях факти води до следния правен извод:

По възражението за недопустимост депозирано от ответника, съдът намира, че същото е неоснователно. Въз основа на твърденията в молбите на ищеца, както и въз основа на изложените обстоятелства в молбата на назначения му особен представител, е категорично установено, че претенцията против ответника се основава на твърдения за нарушение на европейското законодателство, при постановяване на съответният съдебен акт- по реда на чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ. Претендира се обезщетение за допуснатото нарушение на човешките права на ищеца, от страна на ответника гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, изразяващо се в поставянето му в условия довели до нечовешко и унижително положение при изтърпяване на наложеното наказание- нарушение по чл.3 от Конвенцията. Съгласно така очертаната защита искът подлежи на разглеждане по реда на ГПК, като ответник по него следва да отговаря ОС – Шумен, следователно е допустим.

Ответникът, както и представителят на ОП – Търговище се позовават на изтекла погасителна давност по отношение на правото на иск по ЗОДОВ на ищеца. Доводите относно това са, че ищецът претендира да е търпял вреди в

периода 15.06.2015 г. до 05.12.2017 г. и към момента на предявяване на исковата молба е бил изтекъл пет годишния срок, в който е можел да упражни правото си на иск. Давностният срок за упражняване на потестативни права, каквото е правото на иск по чл. 2в от ЗОДОВ, започва да тече от момента на пораждаването на правото на иск, което в случая е 14.06.2022 година-постановяването на акта, от който се претендират да са причинени вредите. С оглед на което възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно и спорът следва да бъде разгледан по същество.

Претенцията на ищеца е за заплащане на обезщетение за причинените му неимуществени вреди в резултат на постановен от ответника съдебен акт. Твърди се, че с съдебният акт ответникът е нарушил европейското законодателство, в частност чл.3 от Конвенцията. С атакувания съдебен акт, отказвайки да групира изтърпени периоди от наложени на ищеца наказания, съдът е допуснал последният едновременно да търпи наказание „лишаване от свобода“ и мярка за неотклонение „задържане под стража“. При това положение ищецът е бил подложен на ограниченията, предвидени при изтърпяване на мярката и не е могъл да се ползва от възможностите гарантирани от режима на изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“. В резултат е бил подложен на нечовешко и унижително отношение. Националното законодателство предвижда наказанието да се налага на лице признато за виновно в извършване на престъпление. Режимът на изтърпяване на наложено наказание лишаване от свобода и последиците от този режим, както и условията, при които едно лице, по отношение на което е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ също са уредени от националното законодателство- закон за изпълнение на наказанията и задържането под стража. С постановяване на присъдата и налагане на наказание „лишаване от свобода“, съдът определя и първоначалният режим, при който ще бъде търпяно наказанието. Ограниченията на този режим обаче са уредени в закона. ЗИНЗС определя и условията, при които се държат осъдените лица, условията при които се търпи и наложената мярка за неотклонение „задържане под стража“. Разпоредбата на чл. 248, ал. 1 от ЗИНЗС регламентира следното: „В затворите обвиняемите и подсъдимите се държат в постоянно заключени помещения без право на участие в колективни мероприятия, когато са обвинени за престъпления, за които се предвижда наказание лишаване от свобода над 15 години или доживотен затвор.“

Поради това и доколкото в процесния период ищецът е бил обвиняем за престъпление, за което се предвижда наказание лишаване от свобода над 15 години е търпял съответните ограничения. Т.е. това ограничение му е наложено по силата на закона и ако е имал негативни емоции и усещания, то те не са в следствие на акта на съда. Тези ограничения са му били наложени и от друга разпоредба на ЗИНС, а именно чл. 246, ал. 4 който определя, че подсъдимите с невлезли в сила присъди, с които им е наложено наказание доживотен затвор, се държат в постоянно заключени помещения. Сам по себе си, отказа на съда по депозирано от ищеца искане не е нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ. Съдебният акт е постановен поради липсата на законова възможност да бъде извършено повторно групиране на изтърпени периоди от наложени наказания, като правилността и съответствието му със закона е проверено по реда на институционния контрол. Ето защо доколкото не е налице причинно следствена връзка между неимуществените вреди, които ищецът твърди, че е търпял и акта на съда, то не може да се ангажира отговорност на ответника по реда на чл. 2в от ЗОДОВ, а предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

Въз основа на горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. В. В. ЕГН *****, изтърпяващ наказание „Лишаване от свобода“ в затвора в гр. Ловеч, представляван от назначения му особен представител адв. В. Н. АК – Търговище против Окръжен съд – Шумен, представляван от С.Р.- Административен ръководител- Председател, иск за сумата от 180 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди с определение от 14.06.2022 година, постановено по ЧНД № 191/22 по описа на ОС – Шумен, на основание чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ във вр. с чл. 3 от Конвенция за защита правата на човека и основните свободи, ведно със законната лихва от 15.06.2015 година, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Апелативен съд – Варна.

Съдия при Окръжен съд – Търговище: _____